

LA CAMPANA DE GRACIA.

LO MANIFEST DE DON CARLOS.

—Y vosté Sra. Federació: ¿vol per marit al Senyor Sant Ofici?—No, no, no.

¡¡¡ATURAT!!!

¡Oh! És que 's tracta de una cosa important. Lector: com dijous es festa, vol dir que 'l dimecres nos tornarem á veurer. Creyem que aixis, ab un número extraordinari de la *Campana de Gracia*, la festa 's passarà millor.

¡Ah salao! Ja estás engrescat. Nosaltres també. ¡Au! fins al dimecres ¡y viva la bulla!

Nosaltres.

¡ALERTA, POBLE!

Los sagastins per un cantó y 'ls alfonsins per un altre, están molt contents. Quan los llops están alegres las ovellas ó han d' estar tristas ó be han de vigilar per no estarhi. ¡Alerta, poble!

Si 'us escoltéu als uns, los treballs de conspiració alfonsina están molt adelantats. L' or corre en gran, l' exércit está minat, hi ha molts jefes compromesos y ja sols s' espera de un moment al altre la senyal.

Si 'us escoltéu als altres, don Amadeu ja comensa á estar cansat dels radicals, no li agrada la seva política y está alarimat per la actitud dels sagastins; aixis es que de un moment al altre, á l' hora menos pensada, sentireu á dir que 'ls radicals han suferit un nou desaire y que 'ls que fa poch caigueren ab satisfacció de tota la gent de be tornan á ser al poder.

De las ilusions dels uns y de las esperansas dels altres, ne dedum lo següent: que 'l poble no deu dormir, que potser s' acosta l' hora en que, ab la seva actitud digna y enérgica, haurá de decidir de la sort del país.

Si 'ls alfonsins aixecan lo cap, los amadeistas serán impotents per destruirlos. Y si entre don Alfonso y la llibertat s' estiman mes la llibertat, allavoras haurán de cridar al poble que ab pocas horas haurá dat compte dels que pretenen deshonrarnos tornant á entronisar la corruptuda y asquerosa dinastia dels borbons. ¡Alerta, poble, per si aquet cas arriba! ¡Alerta, poble, si arribas á intervenir en la lluyta á que 't volen provocar los alfonsins! Perque si aquet cas arriba, sols tu has de decidir de la sort d' Espanya: tu has de plantejar la República, que arrelará la llibertat y desvaneixerá las pretensions de tots los que ambicionan sentarse en lo trono d' Espanya!

Mes ¿y si avans de que estalli 'l moviment alfonsí cauhen los radicals? ¿Y si 'ls alfonsins son cridats al poder avans de que 's sublevin contra 'l que 'ls crida? Si altra vegada tornan á pujar los reaccionaris, los transferidors, los conculcadors de sempre ¿que farán los radicals? ¿que farà 'l poble?

¡Ah! Quan en Ruiz Zorrilla va pujar al poder, observarem que 'l país vegé ab gust lo cambi de política que conjuraba la tormenta qu' estaba á punt d' estallar, pero que al mateix temps no s' entussiasmaba. ¿Y perque no s' entussiasmaba? Perque temia que si 'ls radicals tenian bonas intencions aquestas s' estrellarian devant del artículo 33 de la Constitució; perque sabia que si 'l govern dels radicals habia de dar la senyal del bon temps, del temps de la legalitat, aquet bon temps duraria fins y á tant que qui té poder per dirho, segons la constitució, no segons la democrácia, digués: ¡prou! ¡Fins aquí hem arribat! ¡Que tornin los moderats!...

¿Se realisarán los temors del poble? Temem que si. Desde que 'ls radicals reposan ajuntaments fills del sufragi y restableixen casi en tota sa integritat los drets de reunió y de asociació, que tant habian cercenat los sagastins; desde que 'ls radicals anuncian lo establiment del jurat y l' abolició de las quintas, no sentim parlar mes que de *crisis*.

En un país about la llibertat estés assegurada, la crisis no fora possible sino perque pujés al poder un partit mes lliberal que 'l que abuy governa. Pero en Espanya la llibertat no está assegurada. Los ciubris cometeren la grave falta d' anarse 'n ab los progressistas, de ajudarlos á confeccionar la desbaratada constitució que abuy regeix, y are toquem las consecuencias de tals errors.

¿Que hi fa que 'l títol primer de la Constitució consigní 'ls drets individuals si en un altre títol se donan al monarca prerrogativas que sublevan al home menos lliberal del mon? ¿Com podém considerar garantits los nostres drets, si abuy per demá pot caurer lo govern radical *sols en virtud de la voluntad de un home?* Siguém franchs, senyors radicals: confesseu que 'us vareu equivocar y disposeuvos á deixar que 'ls republicans esmenin las vostras erradas.

Abuy 'us creyeu duenyos d' Espanya perque manejeu las cireras. Pero ¿y si don Amadeu, imbuert per las intrigas dels sagastins, us despatxa, que fareu? ¿Si don Amadeu, en vista de la actitud que prenen los cossos facultatius, al anunciarse las reformas del exércit y l' abolició de las quintas, us dona las dimisorias, que fareu? ¿Presentareu la dimisió? ¿Us resignareu á deixar lo poder? ¿Inclinareu lo front com l' altre vegada, devant de la voluntat del representant del artículo 33?

Us creyem prou candidos per xó. Per vosaltres no resan las lliçons de la historia.

Las caigudas del partit progressista del 1843 y del any 1856 no volen dir res.

Pero, dinástichs com sou per excelencia, partidaris del artículo 33 á proba de bomba, podeu respondrer de lo que fareu vosaltres; mes no podeu respondrer de lo que farà 'l poble, no al veureu 's caurer, sino al contemplar com tornan á pujar los transferidors de milions. Tampoch nosaltres ne responem.

Sols si dirém que tenim molta confiansa ab ell; que á n' ell se deuchen las grans revolucions que en lo nostre país s' han consumat.

Per xó, confíats ab ell, sols li diém: Se parla de conspiracions alfonsinas; se diu que 'ls sagastins están á punt de tornar á pujar: ¡Alerta, poble, alerta!

A. S.

BATALLADAS.

Segons datos estadístichs, en Espanya tenim un general per cada 176 soldats.

¡Y tot aixó ho ha de mantenir 'l poble! ¿Que fa la República? ¿Encare no ve?

Lo senyor Rates, lo famós senyor Ratés, lo célebre senyor Ratés, lo ridicul senyor Ratés, ha renunciat á la ma de Leonor, ó siga al districte d' Arenys. Com are no será tant fácil que hi hagi trampas, l' home decideix no ser diputat. Ho trobém bé. Are convenen diputats que no fassin riurer.

Ja s' han reposat los ajuntaments de Canet, Badalona y Sabadell. Tart s' han reposat, pero *nunca es tarde cuando llega*.

Donya Maria Victoria va anar á Madrid sense que 'l govern ne sabés res.

Quan en Zorrilla va saberho, va anarla á visitar y averiguá que 'l viatge de la esposa de don Amadeo no tenia altre fi que 'l desitj de confessar y combregar en una iglesia de Madrid.

Ella podria combregar, pero jo no combrego ab rodas de moli.

Recordarán los nostres lectors que la ex-junta de la casa de Caritat va demandar de injuria y calúnnia á don Lluís Carreras per haber aquet acusat en diferents remetits y sueltos, publicats en l' *Estat Catalá*, á la mencionada ex-Junta de donar mals tractes als albergats, habentne tancat alguns á pa y aigua; d' haber fet assotar á una noya fentli tallar despres las trenas; de haber fet trasladar al departament dels ximplés á un pobre cego; de haber pegat tant durament á alguns albergats que fins varen haber de anar á la enfermeria; de haber privat als vells de fer la siesta y á las sevas familias de portalshi alguna golosina de fora l' establiment; de haver expulsat á un albergat per haber anat á un club y á un altre per haberse queixat per escrit á un diputat del mal tracte que li daban; de haber donat alguna vegada als albergats pa compost de farinas de mala qualitat; de haber exercit coacció sobre 'ls albergats electors, etc., etc.

Donchs be: don Lluís Carreras ha sostingut lo denunciati, ha probat tot lo que va dir, segons declara la sentencia del Jutjat de primera instancia, que ja s' ha publicat; y 'l Jutje ha fallat absolvent al processat, sense que 'l procés li serveixi de nota en la seva honradés, y carregant las costas als denunciadors, declarant de pas que no tenian motiu per fer la denunciá ja que 'ls cárrechs son certs.

Aprenqui 'l públich á saber com obra certa gent que predica moralitat y felicitis de que la dignitat d' un home y la justicia d' una sentencia hagi fet apareixer als ulls del públich á determinadas personas tals com son.

Los católichs monaaquichs, ó sigan los carlins de Barcelona, están disposats á vendre per 2 cuartos las cualitats mes apreciables. Primerament venian la *Convicció*; are venen la *Lealtad*.

Don Carlos ha manat lo retraiment. Aquet decret no 'ns estranya. Lo que may hem sabut compendre es que la gent mes enemiga del sufragi hagi fet us d' ell per enviar una minoria á las Córts.

Velshiaqui que de resultas del retraiment dels carlins, don Cándido Necedal se quedarà sense anar á las Córts. ¡Pobre don Cándido! D' aquesta feta es capás d' anarsen ab los radicals.

—¿No ho sab? Se conspira per treurels.
—¿Si? Donchs que ho probin.

—¿No hi confia vosté ab la travesna d' en Martos?
—Jo no confio mes que ab lo país.

Asseguran que Pio nové reconeix la legiti-

Excmo de Juan Rato
Rato

1974
18789
213
151617
10202122

3 onzas
48
Los progresistas

mitat de don Carlos y no la de donya Isabel.
¡Y tant que Isabel mimaba al Papa y als neos!

Ja ho veyeu: feu favors....

Lo *Diari de Barcelona* 's queixa de la actitud tranquila é indiferent de las classes conservadoras.

¿Que 's pensan que 'ls conservadors semian truytas? Ja ho veuen que se 'ls ha acabat lo temps del seu regnat. Are ja no hi ha mes remey que caminar y molt depressa.

Hem sabut ab gran sorpresa que 'l Comité Provincial de Lleida ha proclamat candidat á la diputació á Corts, pe 'l districte de Tremp, á Don Anton Mola y Argemí. Si tenen en compte los nostres lectors que aquet senyor va declarar, *fa pochs días, que ha deixat de perteneixer al actual partit republicá,* s'estranyaran en gran manera de semblant designació que, segons tenim entés, es filla del favoritisme y no de las simpatías que en lo districte pot tenir. Pero lo que, mes que estranyesa, 'lscausará verdadera indignació, lo que 'lscandalizará será saber que 'l senyor Mola, despres de fingir escripols de monja, despres de ferse per un rato 'l *coqueton*, ha admés la candidatura. De modo que Don Anton Mola ja torna á perteneixer al partit republicá actual. Si aixó no es jugar, si aixó no es fer la comedia, si aixó no es representar una farsa, no sabem lo que será pendrer las cosas per lo serio. Esperém que 'ls republicans de Lleida reclamarán degudament del Comité Provincial sobre aquesta designació. Encare hi son á temps. Pensin que 's tracta de fe 'ls votar un home que ha renunciat lo cárrech de diputat provincial, per Barcelona precisament fundantse en que ell ja no perteneix al actual partit republicá y va ser elegit per republicans.

Fetas aquestas observacions, creyém no deber dir una paraula del banch *únic y privilegiat hipotecari* del temps de 'n *Gonzalez Bravo*.

—Donchs tant mateix sembla que 'ls alfonsins treballan.

—¿Treballan?... No ho cregui.

—Home, li dich que si.

—Pero home, ¿com pot ser que treballin si tots plegats son una colla de ganduls?

—¿Quina es la última solució dels moderats?

—Don Alfonso.

—¿Y la última re-solució del poble?

—Un garrot.

L' *Imparcial* ha publicat un article titolat *queremos irnos*.

¿S' en volen anar? Si, proi. Menos un vint y dos.

Afigurintse que esperan, per anarse 'n, que 'l partit conservador de la revolució estiga organísat.

¡Ay, ay, ay! Feyna tindriam si habiam d' esperar aixó.

Ca, ca. Ja se 'n poden anar quan vulgan. Per quan aquet cas arribi 'l partit federal ja está á punt de recullir la herencia á benefici de inventari.

La Tertulia Progressista Democrática de Madrid ha acordat esculpir en una pedra la fetxa en que 'n Ruiz Zorrilla va tornar á la vida activa de la política.

Si cada vegada que 'n Ruiz Zorrilla torna á sortir de la seva vida privada tractan de commemorar 'l fet esculpiatlo en una lápida, me sembla que ja poden comensar 'ls radicals á buscar pedreras y artistas per esculpir.

—Sembla que 'l govern no está pas massa content d' en Baldrich.

(—Y á fé que lo qu' es ell be ho fa prou malament.

—Ja ho veu. Los ambiciosos 'carregan ab tot, ho prometen tot, no 's paran en barras ab tal de governar.

—Es clar que si. Per xo no 'm fio de cap d' ells.

—Tingui. Are don Carlos, lo vencedor de Oroquieta, 'ns promet los fueros, arreglats als nostres temps.

—¿Y que? ¿que n' opina de aquesta promesa?

—¿Que n' opino? Que no es tant fácil com lo Terso se figura desfigurar la boyna y ferla passar per gorro frigi.

—¿Y que mes?

—Que no crech en mes promesas que en las del mateix poble.

—¿Que mes?

—Home ¿que no sab la fábula del ase que 's volgué disfressar de lleó?

—Prou.

—Donchs opino que, per mes que don Carlos se disfressi, sempre se li veurán las aurellas.

En la nostra civilisada nació, en la Espanya revolucionaria 'ls mestres se moren de fam.

En cambi 'ls empleats van en cotxe, fuman bons habanos y fan tota lley de francatxelas.

Y 'l poble paga perque 'ls mestres cobrin.

Un mestre de música s' ha compromés á ensenyar de franch als ministres de D. Amadeo las següents reglas:

1.ª Lo valor de las *blancas*, perque sense *blancas* no hi ha *armonía* possible.

2.ª Lo valor de las *negras*, que interessa particularment al ministre de Ultramar.

3.ª Lo *bon tó*, que tant necessari 'ls es.

4.ª Totas las *notas* del ministeri d' Estat.

5.ª La *inversió*, que vol dir *mano limpia*.

6.ª y última. La *fuga* que es lo que mes los convé apendre, ó *empendre*.

La Fransa cau abatuda en la última guerra. Tothom l' hi assegura que de un cop tant terrible no se n' aixeca mes.

Los Prussians ocupan encare part del seu territori: necessita tres mil milions de franchs pera restaurar la seva honra, desempallegantse del estranger. Obra un empréstit per dita cantitat y l' Europa l' hi cubreix catorze vegadas. Lo que recauda val mes que tot lo que té, mes que tot, menos que la confiança que á tothom inspira.

Veji Sr. Bismark, probi de fer un empréstit, garantintlo ab los lloers que culli en los camps de Fransa.

No es tot hú, lo seu país ó 'l magnanim de la Fransa. Vostés tenen encare un rey de dret diví; á Fransa hi ha una república, república que si sense republicans fá aixó ¿que faria si estés servida pels nostres?

A Portugal hi ha hagut ultimament tropas sobre las armns, canons en doyna, rumors de una insurrecció sobresalt, por y precaucions.

Es que 'l govern havia tingut noticia de la arribada de una senyora molt guapa, y tingué pressuncions de que 'l poble al veurela 's tornaria boig per ella.

Tant es que risqui com que rasqui. D.ª República, al fi anirá á Portugal, com també vindrá aquí á Espanya.

Y si tarda.....

Com mes una cosa 's fá esperar, ab mes gust s' estima

*«la ausencia es aire
que apaga al fuego chico
y enciende el grande.»*

ANÉCOTA.—«Me suicido, Exelentísim Senyor, escribia un taul de marca á un ministre 'l dia avans de clavarse un tiro. Me suicido

perque ja no 's pot viure á Espanya, desde que s' ha aristocratísat la méva professió.»

En un estudi.—Senyor mestre: lo meu papá m' envia á vosté qu' es tan savi, á preguntar-li de quina manera creu que s' acabará 'l mon.

—Digali ab fam, fill meu, respon lo mestre fent un badall de tres minuts.

Al martxar de Zaragoza en Córdoba, fou saludat ab una estrepitosa xiulada.

L' instint de imitació pot moltíssim en l' home,

¿Quants dels que xiularen no 'n feren al veure 's próxims á la locomotora del tren que se l' enduya?

Diu un periodico de Madrid que á la major part dels empleats de Hisenda, se 'ls satisfé l'última paga ab mitjas pessetas, ralets y monedas de coure de cinch centims.

¿Com se coneix que ja hém arribat á las escurriallas!

Aquesta senmana casi be Madrid se queda sense ministres.

En Beranguer á Santander, en Gasset al Escorial, en Córdoba á san Sebastián, en Montero Rios á Panticossa y 'n Martos á Vichy.

Hi ha que advertir ademés que en Ruiz Zorrilla 's troba 'n Babia y 'n Ruiz Gomez en APuros, com de costum.

L' advocat Sr. Mola y Argemí, que fá poch temps declará separarse del partit republicá, se presenta candidat per un districte de la provincia de Lleyda.

La táctica de corre endarrera per pendre espay y donar un salt inesperat, es vella desgraciadament.

Lo nou tora veure algun dia homes formals, de paraula y de menos camándulas.

Sembla que en Martos en los seus temps havia sigut director de algunas societats de crédito, que com totas acabaren per *quebrar*.

Avuy ministre de una monarquía sense crédito, fassa 'l favor de veure si pot ferla *quebrar* també.

Al reyés d' aquellas altres, me sembla á mí que 'ls espanyols bén poch hi *perderiam*.

Alguns dias endarrera deya l' *Esperansa*, periódich carlí, que en Guipuzcoa s' havian aixecat uns homes, que mes que homes semblavan tirans, perque en las partidas que formavan no hi admitian á ningú que no tingúes vigor suficient per soportar las fatigas de una marxa de dotze lleguas diarias, ab cinch fusells al coll.

A no ser que aquesta gent, sigan personas derivadas de las mulas, no enteném com l' *Esperansa* pot fernes empassar aquesta guatlla.

Si hi ha qui pinta á Sant Cristófol nano, trobém bastant difícil pintar als nanos Sants Cristófols,

—¿En que se semblan los carlins d' aquestos últims dias ab lo blat, també de aquestos últims dias?

—En que 'ls *baten*.

Llegim en lo *Gil Blas*, un dels periodichs de mes bona sombra:

«Al ultim los partits monárquichs están de acort; tots convenen en que ells son los pitjors y en que no hi ha dinastía possible.

«En quan als republicans intransigents, publican los noms de alguns dels seus amichs que per fugir de la república ab mistificacions benevolencia y expectació, s' han refugiat en lo presupost monárquich.»

* * *

«Tempestats en Baza, en Castilla, en Aragón... Pedregadas, avingudas, plujas torrencials, desprendiments. S' assegura que aixó es un cástich de Deu per lo dels drets individuals.»

«D' aixó vé 'l següent tema que 's proposa desenvolupar un advocat eminent: Dat lo diluvi universal ¿quin era l' estat del dret en aquella época?»

«Confesan los reaccionaris, que en divuit sigles de domini de clero, de aristocràcia, de reis y de classe mitja no han tingut temps per ensenyar á llegir als espanyols.»

«Y tot seguit, girantse contra nosaltres, esclaman: ¿Que es lo que havén adelantat ab quatre anys de drets individuals?»

«No estém obligats á respondre 'ls fins d' aquí á divuit sigles.»

¿No saben que es un administrador de un servey públich? Es un que cobra del estat, un pressupuestivo, un home que plora quan pert l' empleo, un ser que gemeja de una manera semblant á lo que 'u fa un tal D. Joseph María Faquineto en un comunicat que publicá la *Crónica* de dos del present mes.

Lo Sr. Faquineto creu, y aixís l' hi haurán ensenyat divuit anys de cobrar un gran sou del Estat, ab los seus aguinaldos per Tots Sants, Nadal y Sant Joseph, que no existeix incompatibilitat entre un inspector de serveys que no administra, y un dependent de un altre que 'u siga del concessionari.

Nosaltres no som de molt tant ilustrats com ell, en aquestes qüestions; pero ho som per estranyar en gran manera que devent inspeccionar las obras del ferro-carril de Granollers á Sant Joan de las Abadessas, s' interessés ab tant gran manera porque la casa constructora donés á préu fet lo tros de dita via, comprés entre Granollers y La Garriga, á un tal D. Joan Berrini, germá de D. Julia, senyora d' ell.

¿Que no vá pensar la Sr. Faquineto ab lo que ab aquet motiu lo gent podria dir ó suposar?

¿Que ignora que sempre 's troba una serpeta?

¿Que no imagina que podrán dir que si per desgracia 'l seu cunyat no hagués complert la seva missió, al examinar ell las obras fetas, segons la seva doctrina, hauria pogut exigir la reparació de danys y perjudicis al Concessionari del camí, deixant al seu parent enterament cubert de responsabilitat material, y mes trempat que un jinjol?

Vaja Sr. Faquineto: una mica d' apariencia. Recordis de la dona de César.

L' impertérrit D. Práxedes Mateu Sagasta, ab lo tupé y tot, se presenta candidat en un recó de mon: lo districte de Torrecilla de Cameros.

Per anar com cal, aquesta torrecilla se l' hi hauria de tornar de camelos.

En un poble de certa provincia del Interior acaba de descubrirse una tortuga fòssil de dimensions colossals.

Al principi aquest fet ha donat molt que estudiar als sabis; pero després s' ha vist que lo que 's creya tortuga, era un progressista de avants del diluvi, bastant ben conservat.

La *Iguatlat* diu al general Baldrich que es en Moltke de Plá de Cabra.

¡Vaja, que mes d' un Bieló se 'n contentaria!

A propòsit: en Moltke de Plá de Cabra estabí ultimament son quartel general á Vich.

Després de molts dias l' alsá, puig la persecució activa que varen sufrir las llangonissas no era cosa de un instant.

Assegura l' *Epoca* que corre sanch de Borbó en las venas de D. Amadeo.

¿Que potser l' ha sangrat alguna vegada, ó parla simplement ab l' ilusió de ferho?

Lo viatge de D. María Victoria á Madrid, caygué com una bomba. Ningú l' esperava.

Uns diuen que hi aná per assumptos particulars, altres que per alentar als calamarsos, plat que per lo vist l' hi agrada bastant, y altres que per confessarse simplement.

Per confessarse podria ser. Algunas foren las personas ab qui parlá en secret.

Lo cert es que las esperansas dels transferidors pujaren alguns graus, ab lo viatge de la bona senyora; y que baixaren bastant las dels radicals, digan lo que 's vulgan los periódichs.

Aixó 'ns porta á recordar un quènto.

Deya una dona molt hermosa:—Sense mirallarme jo coneix los dias en que estich mes guapa.

—¿Com ho fá? l' hi preguntaren.

—Fixantme pèl carré ab la cara que al véure 'm fan las otras donas que volen rivalisar ab mí.

Aixó basta porque 's comprega 'l quid de la bona cara dels uns y de las ganyotas dels altres.

¿Que dirém del sistema democrátich monárquich? Uua senyora que no es mes que la dona del rey, es á dir, cap personalitat política ni constitucional, fa tantollar als ministeris, ab lo vent de son vestit.

¡Viva la democràcia!

Suposo que 'l dimecres ja veurien los sorges mudats y sentirian l' espatech de las canonadas.

La monarquia es amant de gastar pólvora en salva.

D. María Victoria del Pou y de la Cisterna cumpria 'ls 25 anys.

Lo primer que pensarem, al adonárnose 'n, fou calcular si l' any que vé encare 's fará la funció.

Quan hi serém, los hi sabrém dir.

Hem vist una sola vegada per la nostra redacció lo nou periódich *El Comunalista*.

Eucara, que no hagi tornat, en us de la seva autononómia, no 'us queixém y disitjém que visqui molts anys.

Algun periódich s' ha fet eco de lo que menja D. Amadeo en son viatge.

Diu que un dia, probá patatas, cols, sigrons y monjetas.

Aixó ho trobo bé, francament.

Aixís quan l' hi faltin los quatre mil duros diaris no l' hi vindrá de nou la vida que fan la major part dels espanyols.

D. Amadeo en son viatge ha nadat en gran, per que de nadar, no hi ha que negarho, 'n sab.

Aixís ja 's pot dir ab tota la boca, que D. Amadeo s' ha allunyat de las costas espanyolas.

Lo dimecres á Badaiona los calamarsos semblá que 's sortirén de la mar.

La població tingué noticia de que anava á reposarse l' Ajuntament legitim, y en mostra d' alegria, sortiren mols vehins al carrer pera presenciar un acte tant atractiu per tots.

Saberho 'ls porristas que forman lo somatent, tirarse al carrer y dispersar als grupos pacífichs á cops de culata, fou obra de un moment.

¡Ja 'u veuen los radicals! Los amichs de la passada situació no han perdut encare 'ls fueros, á pesar de que 'ls seus ja no governan.

Si 'ls radicals no s' apressuran á desarmar á aquestas pandillas, no per xo s' evitarán que vinga 'l dia de la justicia, ja que aixís com avuy los cops de culata han sigut pèls ciuta-

dans pacífichs, demá serán pels mateixos radicals.

Llavors que no 's queixin.

Al rebre l' alcalde de la mateixa vila l' ordre del governador de donar possessió al ajuntament legitim, destituit per D. Bernat, presentá la dimissió junt ab tots los concejals de real ordre.

No hi ha res que fassa riure mes que un calamars que tot de un plegat se torna guinéu. Si guinéu, porque la guinéu quan no las pot haver diu que son verdas.

La vila de Canet de mar lo dia de, reposició del Ajuntament legitim, va demostrar la seva alegria recorrent los carrers una musica y adornantse la fatxada del circul republicá y acudint varias comisions á felicitar á aquella corporació. A la nit la juventut va soemnisarho ab ball.

Una imprudencia de las milicias armadas de aquella població desobeint las ordres del Arcal de podia haber produit un disgust al retirar-se la gent del ball. Recomanem al Senyor Arcal que tingue prudencia y energia al mateix temps y que procuri pel desarme de una milicia que en loch de guardar l' ordre pot alterarho; pero si per condicions especials no pot lograrho, llavors que 's rodeiji dels bons ciutadans per contrarrestar qualsevol denuncia que pugui comprometer la corporació.

Al pendrer també posesió lo Ajuntament legitim de Badalona, va ser tal l' alegria de aquell poble, que semblaba un dia festiu. Las barcas del port estaban empavesadas, si hagué lluminarias á la nit, y una musica recorregué los carrers tocant la Marsallesa y aturantse á casa de cada Concejal.

En lo acte de pendrer posesió, frente la casa de la vila estava ple de gent que al sortir lo Ajuntament postís va rebre la gran xiulada del sigle sent aclamada ab entusiasmo la corporació legitima.

Aplaudim aqueix acte de justicia del poble de Badalona y ojalá serveixi de escarmant per que quan algun govern vulgui trepitjar lo dret, no trobi ciutadans indignes que 'ls serveixin de instrument.

Sentim de tot cor la prematura y desgraciada mort de nostre bon amich y correligionari ciutadà Edouart Pardo (actor) y doném gracias á tets los seus amichs que 'ns consta no varen abandonarho fins los últims moments.

Sabém també y 'ns plau consignarho que s' ha obert una suscripció per sufragar los gastos de malaltia y demés entre 'ls actors de tots los teatros d' aqueixa Capital y ni un ha deixat de contribuir á tan humanitari objecte.

Lo dimars passat tingué lloch en lo Teatro de Novetats lo benefici del primer actor D. Rafel Calvo, posantse en escena 'l precios drama *Los amantes de Teruel*, cabentli un desinpenyo per part del Sr Calvo y la Sra. Lamadrid que va deixar mes que satisfeta á la numerosa y escullida concurrencia que assistí á la funció. Foren cridats varias vegadas á la escena, regalantseli al beneficiat, una hermosa corona de plata en mitj de una pluja de poesias dedicadas també á n' ell. Los demés actors van contribuir al bon efecte que va produir la obra. Aconseñlem als nostres lectores que assisteixin á veure aquestas grans obras que se están representán en lo teatro de Novetats y que son executadas per las primeras eminencias de Espanya.

Es digne d' elogi 'l zel de la Empresa del Prado Catalan per complaure al públich. Cada dia li ofereix novetats y funcions per demés escullidas y notables.

Actualment está movent la atenció del públich l' agil velocipedista Miss Adela Lolu. Lo públich recompensa á la empresa omplint lo teatro totas las nits.

I. Lopez editor.

Imp. de la V. é H. de Gaspar. 1872.